

“Els de Lletres sembla que haguem de demostrar més que la resta la nostra necessitat de ser-hi.”

Entrevistem Matías López

Matías López és catedràtic de Filologia Llatina de la Universitat de Lleida.

- Com van ser els teus inicis a la Facultat de Lletres?

Durant els anys 1977 i 1980 havia cursat el primer cicle de la llicenciatura de Filologia al Roser, i va ser una gran satisfacció poder tornar-hi com a professor el curs 1984. Tenia 24 anys i vaig ocupar la primera plaça de professor a temps complet de Filologia Llatina, ja que fins aleshores les necessitats de docència en aquest àmbit es cobrien amb contractes puntuals.

Venia de passar dos anys a la Universitat de Navarra, després de cursar el segon cicle de Filologia Clàssica a Barcelona, i vaig estar molt content de poder tornar per ocupar aquesta plaça. Vaig començar impartint les assignatures anomenades Llatí 1, Llatí 2 i també Llatí vulgar, i encara no es distingia entre matèries de llengua llatina i de literatura llatina.

- Com era l'ambient de l'època?

L'evocació del temps passat és perillosa, ja que hi ha la tendència d'idealitzar-lo, com ja deien els romans: *laudator temporis acti*. Però si he de ser objectiu, sí que trobo a faltar la rapidesa i facilitat amb què fèiem les coses. Érem pocs, però molt operatius. A partir de convertir-nos en Universitat de Lleida, tot i que vam guanyar moltes coses, també va augmentar la confusió de molt conceptes que no han pogut ser destriats de la pròpia necessitat de la maquinària universitària, creada per tanta burocratització.

- Recordes algun esdeveniment significatiu d'aquells primers anys?

Una de les coses que més lamento és la desaparició dels grans seminaris, on es convidava figures de la cultura, ja fossin literats o historiadors de culte, i s'interrompia tota l'activitat acadèmica per poder escoltar-los. Durant l'època del Roser vam tenir l'oportunitat de convidar grans *maîtres à penser*, que marcaven una pauta conceptual metodològica a seguir i afavorien l'intercanvi de coneixement, de manera que s'aconseguia que es paralitzés el temps. Ara s'ha substituït el veritable saber per un saber més instrumental, tot i que hi ha també algunes iniciatives molt bones.

- Com ha canviat l'educació universitària durant els últims anys?

Han canviat molt les condicions de treball. Les transformacions dels plans d'estudis i de les estructures universitàries ens han portat a haver de treballar a cost 0, i això obliga a equilibris com el que ens porta al fet que sovint impartim assignatures compartides. En alguns casos he tingut només 15 sessions per a impartir coneixements que haurien de tenir la durada d'un curs sencer.

Jo sóc molt partidari de l'ensenyament anual, la distribució en quadrimestres no l'he apreciat mai i menys en el meu àmbit de Filologia Clàssica.

- Quins reptes creus que haurà d'afrontar la Facultat de Lletres en el futur?

Anem cap a un model de creació de macrodepartaments, on cada vegada serà més difícil exposar els aspectes particulars de cada àmbit. S'ha entronitzat el concepte de rendibilitat i això és una involució. A més, els de Lletres sembla que treballem sota la presumpció de culpabilitat, havent de demostrar més que la resta els nostres mètodes i la nostra necessitat de ser-hi. S'ha establert un pensament únic universitari, a través del qual se'ns avalua, als de Lletres, amb criteris de Ciències.

Malauradament, penso que venen temps molt dolents, especialment en els centres petits.